

КЪЩАТА НА ГЛАДА

HOUSE OF HUNGER

Copyright © by Alexis Henderson

© Надя Златкова, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайн на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4735-9

*На тези, чиито истории
често се разказват шепнешком*

1

Да даваш кръвта си, е да съществуваши.

Ванеса, Първа кръвна девица от Къщата на глада

Преди да даде от кръвта си за първи път, когато все още носеше името, дадено ѝ от родителите ѝ, Марион Шоу беше прислужница в една градска къща в Саут Прейн. В онази сутрин – сутринта, която след това щеше да определя като началото на своя втори живот – тя беше коленичила на дървения под на гостната с четка за търкане в ръка, навила ръкави до тънките си лакти.

В другия край на стаята лейди Джъртруд седеше на тапициран стол и я наблюдаваше как работи. Тя беше лукава жена, синеока, с посребрена коса и тънък аристократичен нос, осеян със старчески петна и лунички. Докато други благородници предпочитаха да оставят прислужниците да работят сами, лейди Джъртруд предпочиташе да ги надзирава и ги наблюдаваше с орлово око, сякаш да се увери, че заработват всяка монета, която им плащаше.

– Пропуснала си едно място – изсмя се тя и грабна бастуна си, за да посочи едно миниатюрно петънце на дъските.

Марион отмести тъмен кичур от околото си. Постара се колкото можеше, да внимава за тона си.

– Ще съм по-внимателна, милейди.

– Така и трябва. Има момичета, по-хубави от теб и не така бавни, които ще се радват да заемат мястото ти – каза тя, отхапа от ронливата сладка и пръсна трохи, когато отново заговори. – Ти си станала бавна... и мързелива. Виждам го в очите ти. Малкото светлина, която имаше в тях, отдавна е угаснала и сега очакваш да се влачиш из стаите ми на ръце и колене като най-вулгарна пияница. С разрошената си коса и мръсна престилка...

– Бъдете сигурна, че по този под няма да има и петънце, когато приключа с него – прекъсна я Марион. Усещаше как в нея се надига гняв като горчилка. – Имате думата ми.

При тези думи лейди Джъртруд само се намръщи и отпуснатата кожа на челото ѝ се набръчка като платно. Марион не можеше да не си помисли, че жената е доста самотна. Останала вдовица отдавна, без свои деца, без приятели или близки роднини, тя нямаше поводи за светско общуване освен църковната служба в неделя. Затова всеки ден следваше Марион от стая в стая и я наблюдаваше, докато тя миеше пода или лъскаше среброто, а понякога (ако здравето ѝ позволяваше) отиваше толкова далече, че я следваше и в кухнята, където оставаше, докато болките в коленете ѝ я принуждаваха отново да се върне към удобствата на стаята си.

Марион излъска пода, докато можа да види отражението си в него – широко разположени, вперени в нея очи, прав нос и леко разтворени пълни устни, език, прибран зад зъбите ѝ, кожата ѝ – мургава, косата ѝ – разбъркана купчина от къдрици. Тя се намръщи на себе си точно когато камбаните на църквата биха за дванайсет часа. Марион въздъхна накъсано, отдели поглед от отражението си, пусна четката в кофата и бавно се изправи на крака.

В съответствие с новите трудови закони всички работници имаха право на един час почивка заедно със седемчасов работен ден, предпазна мярка, въведена, след като поне шест момичета бяха умрели от преумора след двайсет и четири часови смени в една текстилна фабрика. И въпреки че лейди Джъртруд не беше особено мила жена, тя беше голям поддръжник на реда и стриктните правила, независимо от това дали бяха в нейна полза, или не. И затова, когато часовникът удари дванайсет, тя побърза да освободи Марион.

За разлика от много от хората от нейното обкръжение, лейди Джъртруд не можеше да си позволи да си купи къща далече от... *по-непривлекателните* кътчета на Прейн и на Марион и трябваша само няколко минути, за да стигне до началото на бедняшкия квартал. Тук тя ускори крачка и усети как настроението ѝ се подобрява, макар и съвсем малко.

Постепенно хубавите къщи отстъпиха място на обвити в бледа мъгла бараки и складове. Марион тръгна по претъпканите улици на кланиците и пазара за месо до тях, като пристъпваше по наполовина замръзнали изпражнения и покрай редове от трупове на крави, които висяха, закачени за копитата. Тя инстинктивно приведе рамене срещу вятъра и идващия студ. Зимата едва бе започнала, а улиците вече бяха покрити с дебел сняг и киша.

Навън тълпите се бяха пръснали из кланиците около кошарите, където се бяха скупчили животните – треперещи от студа и предстоящото клане или и двете. Докато минаваше покрай тях, Марион съсредоточи поглед върху обувките си. От три години всеки ден минаваше покрай кланиците и все още не можеше да се накара да погледне животните в очите.

Тя продължи да върви. Стелещата се мъгла беше паднала ниско и беше толкова гъста, че слънцето едва проникваше през нея. Улиците бяха пълни с хора, както ставаше винаги по средата на деня. Около сергиите се събираха тълпи и ако Марион имаше някоя монета, която да похарчи за малко печена змиорка или херинга, тя можеше да се присъедини към чакащите. Но сега нямаше, така че продължи пътя си, като минаваше през тълпи и заледени улици, а в обувките ѝ се просмукваше киша.

По уличките се втурна леденостуден вятър и развя палтото ѝ, когато се приближи до любимото си място за сядане, един тъмен вход отзад на изоставен склад на края на Прейн, който гледаше към изкопите и дългата рана, която представляваше северната железопътна линия отвъд тях.

Заваля дъжд и Марион се отдръпна назад в сянката на навеса, извади от задния джоб на палтото си пакет кибритени клечки и последната си цигара. Тя запали цигарата и я закри от вятъра със свита ръка. Между дръпванията хриптеше и трепереше, като духаше дим върху пръстите си, за да ги стопли.

Цигарите правеха чудеса за болката от глада и за половин пени за пакет бяха много по-евтини от това, което предлагаха продавачите на храна по пътя, чиито цени, що се отнасяше до Марион, бяха прекалено високи.

– Ако това не е бижутото на Прейн.

Марион се обърна и видя Агнес да върви към нея през гъстата тълпа. Тя вдигна ръка и Марион от своя страна я поздрави с два вдигнати средни пръста. Агнес беше изпито, пожълтяло, слабо като вейка момиче със светлокафяви очи и изтъняваща коса, която носеше сплетена на плитка, висяща на гърба ѝ като опашката

на плъх. И Агнес като Марион беше прекарала ранните години на детството си като джебчийка на натоварени кръстовища. Всъщност те така се бяха запознали и скоро бяха разбрали, че кражбата е занаят, по-подходящ за двама. И така, Агнес се грижеше за отвличането на вниманието – бърбореше глупости с набелязаните хора и ги разсейваше – докато Марион се промъкваше зад тях, за да отмъкне портмоне с монети или да измъкне копринена кърпичка от малкото джобче на някой минаващ лорд. Но щом стана на десет – когато законовите последици от кражбата станаха прекалени сериозни – Агнес бе започнала да изкарва честно прехраната си на поточната линия във фабриката, където правеше кибритени клечки, като потапяше дървени пръчици в сира от зори до мрак. Скоро след това Марион си беше намерила работа като прислужница при лейди Джъртруд.

Но въпреки новите си професии, двете момичета се срещаха всеки ден на обяд на един и същи ъгъл на улицата. Обаче Марион и Агнес не бяха приятелки, защото Марион *нямаше* приятелки. Според нея приятелите бяха лукс, запазен за хората със свободно време, което да прекарват с тях – като момичетата, които се разхождаха по главната улица с чадърчетата си и белите си като кости ръкавици, а следобедите се прибираха в гостните си стаи, за да пият чай и да разговарят. Не. Момичетата като Агнес и Марион нито се нуждаеха от приятелки, нито имаха време за тях. Те бяха просто даденост в живота и на двете, част от естествената среда на Прейн като вонящите изпарения и враните, както и плъховете, които си скитаха по улиците през нощта.

Марион подаде на Агнес цигарата си и пъкна и двете си ръце в джобовете на полата си в опит да се стопли

малко. Пред себе си имаше още пет часа работа, а беше трудно да се търкат подове с вцепенени от студ пръсти.

Агнес дръпна мълчаливо от цигарата ѝ и димът се изплъзна през дупките на мястото на липсващите ѝ зъби. Изглеждаше измъчена от времето, което бе прекарала на поточната линия, където ден след ден вдишваше отровните фосфорни пари, докато химическата воня я беше изпълнила като втора душа. Така казваше майката на Марион. Че хората в Прейн имат две души – едната, направена от нещата от небето, а другата – от отрова.

Агнес дръпна за последен път от цигарата и хвърли фаса в канавката.

– Ужасен ден, нали?

– Не по-зле от останалите – сви рамене Марион.

– По-зле е. Дните са по-кратки, откогато и да било преди, а нощите са по-дълги. А и слънцето не се издига толкова високо, колкото преди. Заклевам се. Летата не са така топли. А зимите са по-студени. – Агнес поклати глава. – Усещам промяната.

– Прейн не се променя – каза Марион и беше права. Прейн беше най-северният град на Юга. Той съществуваше в пукнатината между световите – арктическият Север и тежката горещина на индустриалния Юг. И така Прейн не беше нито едното, нито другото. През нощта светлината в града беше такава, сякаш слънцето никога не залязваше напълно, а през деня заради сивата пелена от смог слънцето сякаш никога не изгряваше напълно. Затова бедняшките квартали на Прейн бяха като хванато по средата кралство, в непрестанна нерешителност, като че ли небесата не можеха да преценят какво искат да бъдат.

Никога напълно нощ. Никога напълно ден.

Никога каквото и да било.

И въпреки че не познаваше нищо друго, Марион бе намразила тази неяснота... както и всичко останало в Прейн. Понякога се чудеше дали имаше дори и един-единствен човек в бедняшките квартали, който намираще в това място нещо, каквото и да е то, което да обича. Агнес от своя страна изглеждаше примирена, дори доволна. Но да си примирен и доволен не беше същото като да си щастлив. В най-добрия случай това беше предпочитане на познатото, а в най-лошия поражение. Със сигурност не беше същото като истинска обич.

Марион седна на стъпалото до Агнес и потрепери леко, когато разтопеният сняг се просмука през полатата ѝ. Погледът ѝ се насочи на север. В далечината успя да различи гарата на нощния влак в покрайнините на Прейн – красива сграда от стъкло и желязо със своя собствена часовникова кула, която отброяваше часовете единствено през нощта. Марион беше ходила на гарата само веднъж, на осмия си рожден ден. Беше помолила майка си да ѝ позволи да я види вместо истински подарък за рождения ѝ ден. И така, онази вечер двете бяха отишли до гарата.

Майката на Марион я беше вдигнала на хълбока си, за да погледне през прозорците на нощния влак, и тя бе зърнала само за миг купето – тапицираните с червено кадифе седалки, завесите от брокат и цветна коприна на прозорците. Всяко купе беше осветено от потрепващата светлина на полилеи, които висяха от таваните. Двете не ги беше грижа, че мъжете с костюми от три части се мръщеха недоволно заради присъствието им или че жените притискаха полите и пълните си с пари чанти по-близо до себе си.

Марион и майка ѝ просто се бяха разсмели, бяха се усмихвали и бяха гледали със страхопочитание, докато северняците (различаваха се лесно от пътуващите южняци по фините си дрехи и начина, по който вирваха брадички) се качваха на влака и се настаняваха за пътуването на север. Сред тях имаше и една кръвна девица, чернокосо момиче с фин маншон от норка, което се усмихна на Марион през прозореца. В дванайсет часа и седем минути огромният звяр от черно желязо се съживи с рев и се втурна в тъмната нощ, а Марион и майка ѝ останаха да гледат на перона.

Всеки път, когато чуваше острото изсвирване на нощния влак, тя усещаше същото потрепване в мозъка на костите си, което бе почувствала като дете, застанала на перона до майка си. Обичаше шума и усещането при приближаването на влака. Понякога си представяше себе си на този влак – седнала сред благородници от север и членове на парламента – с позлатен еднопосочен билет в джоба, който струваше десет пъти повече от това, което печелеше прислужница като Марион за една година.

Агнес я погледна през облак цигарен дим.

– Още ли гледаш на север?

– Няма какво друго да гледам.

– Тогава предполагам, че няма да искаш това. – Агнес бръкна в гънките на палтото си и извади сгънат вестник. Тя крадеше по един всеки ден в нещо като неизречена уговорка, важна част от ритуала им. Агнес носеше откраднатия вестник, а Марион цигарите и двете прекарваха заедно свободното си време колкото може по-добре.

Когато Агнес го отвори и го разгъна на коленете си, вятърът се втурна към краищата му. Двете не се интересуваха от статиите на първата страница – дълги материали

за данъци и тарифни войни и разпространението на холера в бедняшките квартали. Вместо това преминаваха към любимата си част – брачните обяви отзад във вестника.

Беше краят на седмицата и имаше много обяви, които да изчетат. Една за уважаван доктор, който си търси девица за съпруга. Свещеник вдовец с енория в провинцията, който имаше нужда от съпруга с „безупречен морал“ и майка за своите *девет* деца (той искаше късметлийката да не е по-възрастна от двайсет и две). В долния ъгъл на вестника описваща себе си като мома на трийсет и осем години търсеше състоятелен ерген, когото да приеме с „обич и доброта“.

Марион и Агнес прочетоха всяка от обявите с най-добрия си подигравателен изискан акцент, като илюстрираха четенето с най-невероятни предположения за външния вид на далите обявите, домовете и животите им, както и любимите им занимания.

– Този може да е подходящ за теб – каза Агнес с пропит със сарказъм глас. Тя потупа обявата за морски офицер, който се нуждае от „благоразумна“ девица, и Марион се разсмя на глас. Тя беше много неща, но не и благоразумна. Добродетелта в обичайния смисъл на думата никога не ѝ беше подхождала. Беше на двайсет и беше споделяла леглото си с няколко жени и с удоволствие се наслаждаваше на радостите на плътта. Едно лято двете с Агнес бяха преживели кратък романс, но между тях нямаше истински чувства и нещата бяха свършили зле. След това бяха решили, че е по-добре да си правят компания в пушенето, отколкото да са любовници.

– Със заплата от четиристотин на година може би ще е подходящ и за мен. И аз бих могла да съм девица – присви очи към вестника Агнес.

– Някак ми е трудно да го повярвам – каза Марион и обърна страницата на вестника. И тогава я видя, обява по средата на брачната колона. За разлика от останалите, тя беше напечатана в много необичаен нюанс на аленото. Буквите бяха различни, по-големи и филигранни, а извивките на всяка една от тях се сливаха със следващата като в курсив. Тя гласеше:

„ТЪРСИ СЕ: Кръвна девица с изключителен вкус. На не повече от деветнайсет. Трябва да притежава необичайна склонност към изящните удоволствия в живота. Не се изискват препоръки. Кандидатурите ще бъдат приемани по пощата в Нощното посолство на „Крукс Стрийт“ №727, Прейн, или лично между десет и дванайсет часа вечерта. Момичета със слаба воля да не кандидатстват.“

Под обявата имаше герб – грубото лице на намръщен мъж с маслинови клонки в косата – печатът на Къщата на глада, една от най-големите и всяващи най-много страх на север.

Когато го видя, Агнес изсъска през зъби.

В Прейн на кръвните девици се гледаше като на символ на разкош и поквара почти в еднаква степен. Говореше се, че прекарвали дните си като глезени повереници на благородните си господари на север – свирят на арфа, пудрят вирнатите си нослета, изучават езици и изкуства и се тъпчат с глазирани кексчета, шоколади и други прекрасни сладкиши, за да подсладят вкуса на кръвта си.

Най-неприятната част от работата им беше пускането на кръв, което те правеха често, за да задоволят хищническия апетит на благородниците, които разчитаха на целебните качества на кръвта им като щедро лекарство за различните им болести. Според вестниците за кръвта

се смяташе, че лекува редица болести, включително, но не само, туберкулоза, рубеола, морбили, сифилис, рахит и артритни болки. Някои хора дори вярваха, че кръвта притежава запазващи младостта свойства особено когато се приема направо от източника и се консумира, докато е още топла.

Но според Марион работата си беше работа и работата на кръвна девица беше много по-лесна от тази на обикновения работник във фабрика в Прейн. Освен това беше чула да се говори, че след края на договора си кръвните девици се възнаграждавали с щедри пенсии, които им давали възможност да живеят до края на дните си в същия лукс, с който свиквали по време на работата си като кръвни девици. Марион беше чувала истории за оттеглили се кръвни девици, на които подарили вили край морето и дори цели имения на Южните острови, заедно с прислугата – лакеи, шофьори, коняри и дори техни собствени кръвни девици.

– Представи си какво нахалство да публикуват обява за кръвна курва в брачната рубрика – погледна гневно вестника Агнес.

Предразсъдъците по отношение на кръвните девици бяха здраво вкоренени в Юга и Агнес съвсем не беше единственият човек в Прейн, който изпитваше неприязън към търговията с кръв. Някои момичета, дори и красивите, отказваха по принцип даже да помислят за работата като кръвна девица. Толкова голям беше позорът от тази работа. Марион многократно бе чувала да говорят, че майките предпочитали дъщерите им да станат проститутки на улиците в Прейн, отколкото кръвни девици на Север. И много южни свещеници бяха проповядвали от амвона за опасностите от пускането на кръв и отра-

жението на тази мрачна практика върху тялото и душата. Изобилстваха слухове за момичета с изцедена кръв и сринат дух, които се връщали на юг бледи и без петак след години пускане на кръв, останали само с раните си.

– Къде другаде искаш да я публикуват? Една кръвна девица не би могла да се нарече прислужница.

– Е, не са и съпруги – отговори Агнес и когато изсъска думите, опръска вестника със слюнка. – Да са курви на нощен лорд, изобщо не е като да се омъжат.

Марион не виждаше голяма разлика между двете. И ставането на кръвна девица, и ставането на съпруга бяха някакво сливане на лоялност и плът, на кръв и вяръност. И защо да се продадеш на мъж без петак, след като може да се продадеш на някой господар от Севера?

– Не виждам как двете се различават особено. Аз предпочитам да давам кръвта си, за да задоволя апетита на велик господар, вместо да кървя по време на раждане, за да дам деца на мъж, когото едва ли обичам.

По алеята се втурна студен вятър, толкова силен, че почти изтръгна вестника от ръцете на Марион. Но тя го стисна здраво, сгъна го бързо и го пхна във вътрешния джоб на палтото си, за да е на сигурно място.

Агнес се вгледа намръщено в нея и Марион видя мълчаливото обвинение в очите ѝ: *предателка*. Но преди Агнес да успее да отвори уста и да го изрече, да предупреди Марион за Севера и ужасите му, по алеята отекна глухият звън на църковната камбана, който ги приканваше обратно на работа.